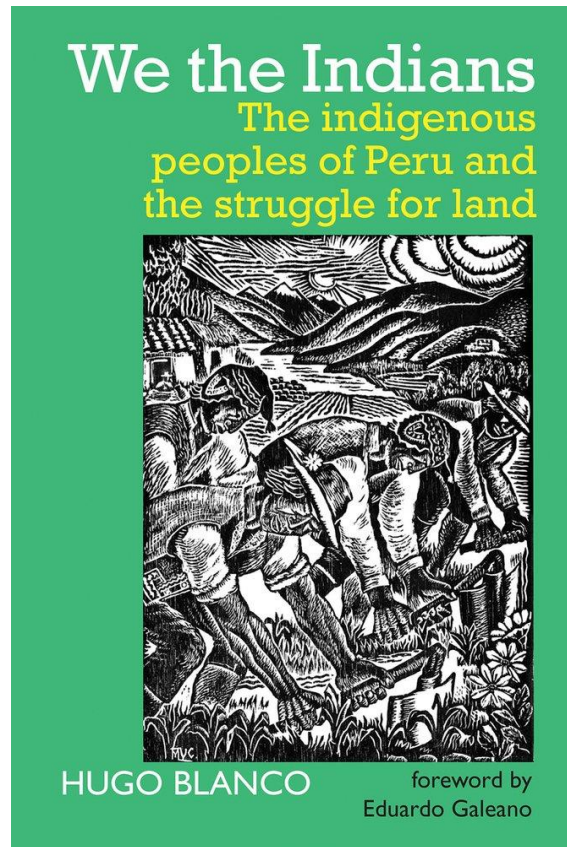
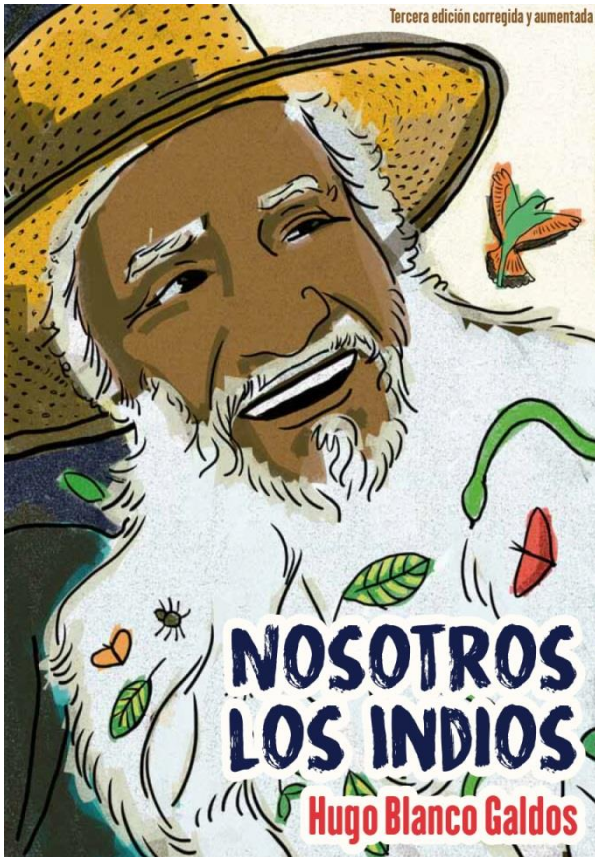

Ur *Röda Rummet* nr 3-4/2018:

Hugo Blanco – peruansk bondeledare

Ett urval texter av den peruanske bondeledaren Hugo Blanco, skrivna vid olika tillfällen, från 1960-talet till 2000-talet, har samlats i en bok (*Nosotros los Indios*) som nu kommit ut i engelsk översättning: *We the Indians*. Boken är utgiven av Merlin Press i samarbete med Resistance Books och International Institute for Research and Education (IIRE). *Röda Rummet* presenterar här ett utdrag ur det första kapitlet, där han beskriver arbetet under 60-talets första år med att på lokalnivå organisera Perus bönder i kamp mot det förtryckande och exploaterande haciendasystemet. Peter Widén har skrivit inledningen, översatt Hugo Blancos text, samt skrivit efterordet.

Inledning

Så hur såg haciendasystemet ut? Blanco beskriver det på ett talande sätt i bokens början. Vi gör här en enkel summering för att underlätta förståelsen för vad den bonde-organisering som beskrivs nedan hade att konfrontera. Det Spanien som inledde koloniseringen på 1500-talet var ett land under utveckling från feodalism till kapitalism. Det system man kom att introducera i Latinamerika var en blandning. Inom mineralutvinningen handlade det om kapitalistisk produktion med slaveriliknande förhållanden. Inom jordbruket kan man se feodala drag, utan att det för den skull var ett traditionellt feodalt samhälle fullt ut. Innan den europeiska koloniseringen hade inget privat ägande av jord förekommit. Gods ägda av spanska koloniserare, där indianerna utgjorde arbetskraften som närmast livegna, genomgick olika stadier men det resulterade i det haciendasystem som kom att finnas ända fram till 1960-talet.

Godsägaren arrenderade ut delar av sin jord till de underlydande. Dessa var tvungna att arbeta också på godsets jord. Det kunde röra sig om fyra dagar i veckan. Till detta kom en rad plikter liknande de som rådde i ett traditionellt feodalt system: att arbeta inom godsets hushåll en vecka i månaden. (som så kallad pongo), att delta i godsets transporter till staden och att delta i arbetet med godsets infrastruktur (vägar, diken etc.). Godset kunde också tvinga bönderna att köpa dess produkter och att sälja sina egna till godset – till för godset fördelaktiga priser. Ovanpå dessa reglerade plikter kom godsägarens vardagliga förtryck. Låt oss direkt citera Hugo Blanco:

Han var godsets domare. Han kunde inrätta fängelser och hålla arbetarna fängslade. Han kunde gå in i böndernas hem och ta vilka produkter han önskade. Han kunde utöva fysiska bestraffningar. Han våldtog de kvinnor han hade lust till. Det var obligatoriskt att kalla honom papá och ta av hatten när man talade till honom.”

Detta system hade alltså inte ändrats i grunden när den spanska kolonialismen ersattes av latinamerikanska republiker i början av 1800-talet. Men en mer modern kapitalism kom att i delar av landet modifiera systemet. Utmed Stilla havskusten kom exempelvis exploateringen att ta sig uttryck i form av penningbetalning från arrendatorernas sida. När stora multinationella bolag kom in i bilden stärktes denna tendens. Dessa företag strävade efter att vråka bönderna från deras mark och istället bedriva verksamheten med lönearbetare. I andra länder som Brasilien kom detta att leda till att haciendorna ersattes med latifundier och lönearbetare i stället för arrendebönder, vilket också var fallet i vissa delar av Peru.

Så såg situationen ut när Hugo Blanco 1960 började sitt arbete med att organisera arrendebönderna. Hugo föddes 1934 i Cusco. Under 50-talet studerade han agronomi i Argentina. Det var där han anslöt sig till den trotskistiska rörelsen (en riktning inom socialismen, uppkallad efter en av dess ledande gestalter Leon Trotskij, som kritiserade den byråkratiska urartningen i Stalins Sovjet och de moskvaledda kommunistpartiernas strävan att begränsa kampen till samarbete med ”progressiva” borgerliga riktningar). Han hoppade av studierna då han upplevde att de enbart skulle leda till en yrkeskarriär på fel sida i klasskampen. Han arbetade därefter ett tag på fabrik i Argentina och återvände sedan till Peru.

Kampen för jord – Utdrag ur ”We the Indians”

Fackföreningskamp.

Denna fråga skulle kunna uppta en hel bok så jag ska här endast summera. Peru är uppdelat i regioner som består av olika provinser som sin tur är uppdelade i olika distrikt. Bönderna i La Convención vände sig till Cuscos Regionala Arbetarfederation (FDTC) för att få råd.

När jag 1958 anlände till La Convención, fanns där åtta fackföreningar. Dessa åtta, och kanske några till, bildade Böndernas provinsfederation för La Convención och Lares (FEPCACYL).

Den var direkt ansluten till Perus Bondekonfederation (CCP) som redan funnits i mer än tio år. Till följd av bonderörelsens tillväxt i regionen bildades Cuscos Regionala Bondefederation (FDCC) som samlade bönderna från byarna och storgodsen och som blev den regionala basen för CCP.

I La Convención förekom inga diskussioner om själva ägandet av land; kraven kretsade runt hur man kunde minska den del man var tvungen att arbeta för godset och hur man skulle kunna uppnå en åtta timmars arbetsdag. Efter att ha förberett listor med krav och efter långa förhandlingar och juridiska processer nådde fackföreningarna mer eller mindre sina mål. Men några jordägare vägrade helt enkelt att diskutera med fackföreningarna och fortsatte att stämna och fängsla bondeledarna. Så var fallet med godset ”Chaupimayo”, ägt av en Alfredo

Romainville. På detta gods började jag arbeta som ”allegado” (underarrendator). I Aranjuez lät jordägaren mörda fackföreningens generalsekreterare Erasmo Zuniga.

I den situationen uppstod två riktningar i den fackliga federationen. En av dessa, ledd av Kommunistpartiet som i sin tur kontrollerade FDTC, förordade primärt lagliga aktioner och accepterade motvilligt mobiliseringar. Den andra, i vilken jag som trotskist deltog, menade att det var eftersträvanvärt att använda lagliga metoder, men i takt med att bönderna förstod metodens begränsningar argumenterade vi också alltmer för mobiliseringar. Konflikten mellan riktningarna permanentades, ibland hade den ena övertaget ibland den andra, ibland var riktningarna lika starka. Strejker och möten genomfördes. Huvudkravet var frihet åt fängslade ledare. De fängslade – och andra kamrater – genomförde hungerstrejker. Eftersom federationen var den enda folkrörelsen i området kom den även att organisera marknadsförsäljare och byggnadsarbetare.

När lärarna organiserade sig, planlade en tre dagars strejk och bad om vårt stöd så gav vi dem det. Men under strejkens andra dag blev lärarna så berörda av att se bondekvinnorna i strejkkvaktkedjan i hållande regn så dom bad oss att blåsa av vår solidaritetsstrejk. Eftersom vår strejk var en sympatistrejk gick vi med på detta, trots att bondekvinnorna argt deklarerade att de var vana att arbeta i regn och att de gärna gjorde det i en strejk eftersom det var ett sätt att visa solidaritet. Efter detta var det vanligt att folk från stadens medelklass hälsade en lärare med orden: ”Hej bonde” eftersom det var vanligt att folk från detta sociala skikt tog parti för det jordägande herrskapet som de gärna beskrev som sina vänner, till skillnad från ”de ohysade indianerna som inte visade respekt”. Idag finns lyckligtvis inte dessa motsättningar mellan stad och land. Idag dör vi alla av hunger tack vare nyliberalismen och alla inser att vi som fattiga måste stå enade.

Strejker

Strejker innebar inte bara att vi lade ner arbetet med jorden. Det innebar att vi paralyserade all kommersiell och industriell aktivitet och förhindrade all fordonstrafik i området. Det kunde röra sej om en eller flera dagar. Innan strejken började så utsåg federationen som proklamerade strejken en kommitté som skulle hantera den. På detta möte utsågs de områden som varje lokal fackförening skulle verka i.

Man skulle inte agera i sitt eget område och detta av två skäl. Dels var det svårt att beordra affärsinnehavaren som kanske är din vän att stänga butiken. Dels kunde man i sitt eget område lätt bli igenkänd och motståndare kunde rapportera till polisen. På varje plats valdes en strejkkommitté som stod i kontakt med den centrala kommittén. För att byta information förflyttade man sig till fots; det fanns inga mobiltelefoner på den här tiden! De lokala mötena följdes upp med ett centralt. I ett fall exproprierade vi jord tillhörande ett gods och delade ut det till bönder. Bönderna bodde i en by kallad Santa Maria där dödsfall på grund av erosion med jordskred förekommit. Den aktuella godsägaren krävde överpris så vi konfiskerade och den nya byn döptes till Nya Santa Maria. De officiella myndigheterna fungerade inte under strejken. De stängde sina kontor. Böndernas organisation blev den enda ”myndigheten”.

Vräkningar

Viktigt i kampen var vårt förhållningssätt gentemot vräkningar. Det mest anmärkningsvärda fallet gällde kamrat Vega Caboy från Aranjuez som förlorat sitt fall i domstolsförhandlingarna. Vi fick federationen att besluta om en massiv närvaro på egendomen dagen för vräkningen och vårt beslut blev allmänt känt. Det ledde till att polisen inte ville infinna sig om inte en domare var närvarande. Godsägaren kunde inte hitta en domare som kunde följa med dem, en var sjuk och en annan ute på resa. En tredje menade att hans vänskap med godsägaren gjorde honom jävig. Resultatet blev att vi för första gången fick höra en godsägare yttra de

ord som vanligtvis var en bondes: "För mig finns ingen rättvisa i det här landet!" Han beslutade att bonden för en summa pengar kunde ta över egendomen.

I Chaupimayo skickades en grupp polismän (som inte var från trakten) ut för att verkställa tre vräkningar. Det handlade om tre bondeledare som också hade en arresteringsorder mot sig. I det första fallet började poliserna att ta ut bondens möbler ur huset. Men när de bar ut dem genom dörren stod hans kamrater och bar tillbaka dem genom fönstret. Slutligen gav polismännen upp och noterade i protokollet att vräkningen var omöjlig att genomföra.

När de i nästa by skulle genomföra vräkning nummer två väntade husinnehavaren med en käpp i sin hand. När de meddelade henne att de skulle genomföra vräkningen svarade hon på quechua att huset hade byggts av henne och hennes man, inte av några polismän. De förklarade att domaren hade beordrat vräkningen på grund av godsägaren Romainvilles krav. Hon svarade att varken domaren eller Romainville hade byggt huset. De förklarade att detta var vad lagen sade, men hon svarade att hon inte kunde läsa och inte kände till lagar, men det hon visste var att hon skulle slå in skallen på den som försökte tränga sig in. Poliserna förde även detta till protokollet och drog sig tillbaka. Varför flyttade de inte undan henne med ett par slag med gevärskolvorna? Därför att de var omringade av andra bönder. Varför sköt dom inte? De var långt från huvudvägen och vägen gick genom skogiga områden där dåliga saker skulle kunna hända de som skjutit mot bönder. Det skulle kunnat bli svårt för dom att komma i säkerhet.

Ett annat fall gällde vräkningen av sekreteraren i en förening med tolv medlemmar på godset Phaqchaq Grande. Organiserade marknadssäljare från Quillabamba anlände i stort antal för att förhindra vräkningen. Polismännen visste att de inte bara hade emot sig ett antal marknadsförsäljare utan den organiserade bonderörelsen i området.

Som ett resultat av dessa händelser upphörde domarna med att beordra vräkningar. De visste att det enda som kom ut av vräkningsförsöken var att de blev utskrattade. Detta är ytterligare ett fall där en lag i de fattigas intresse instiftats genom de rikas parlament. Den framtida jordreformen skulle också komma att instiftas på detta sätt.

Strejk=Jordreform

Det var genom bondestrejker som jordreformen blev verklighet i Peru. I fallet Chaupimayo deklarerades detta uttryckligen och medvetet. På andra ställen var det underförstått eller till och med omedvetet, men hur som helst öppnades dörrarna för en ny värld för bönderna, en värld av frihet från den servilitet de fått leva i, arbetande ihop profiler åt herreklassen. Efter att ha sett möjligheten av en ljusare framtid föreföll det allt mindre troligt att jordens arbetare skulle göra reträtt och åter backa in i mörkret.

Det började med att fyra fackföreningar strejkade, en av dem var föreningen i Chaupimayo. Det gick till så att bönderna vägrade arbeta på godsets marker, men fortsatte sitt arbete på den jord de arrenderade. När en strejk utbryter på en fabrik eller ett kontor innebär det en uppoffring för de strejkande eftersom de går miste om lönen. Dessa bondestrejker var tvärtom lönsamma för arrendatorerna eftersom de slapp sina plikter på godset och för att de kunde koncentrera sig på sin egen produktion. Naturligtvis måste man som i varje strejk kalkylera med vilken grad av förtryck man skulle kunna utsättas för. I vårt fall handlade det om att våra ledare fängslades. I takt med att kampen fördjupades och spreds blev repressionen allt värre med tortyr, mord och massakrer. Vid ett tillfälle eskorterade polis strejkbrytare. Vi kastade sten på dem, men poliserna gjorde inget eftersom de, vilket vi påpekat tidigare, visste att hemresan var lång och kunde bli farlig.

När strejken i Chaupimayo hade pågått i nio månader kallade vi till ett möte där följande sades:

– Tills idag har vi krävt att landägaren ska tala med oss och fram till nu har han inte velat göra det. Från och med idag är det vi som inte vill prata med honom, även om han skulle vilja. Idag slutar strejken och jordreformen påbörjas. Från och med idag tillhör jorden de som brukar den. Arrendatorer och underarrendatorer är ägare av jorden de arbetar på! Jord eller Död!

Detta uttalande stöddes entusiastiskt och antogs enhälligt. Vi förstod att spridningen av strejken till alla gods inte bara var en plikt utifrån solidaritet utan också en nödvändighet om vår egen lilla jordreform skulle kunna konsolideras. Det första vi sade var att federationen måste planera en solidaritetsstrejk med folket i byn Pasco som blivit offer för en massaker. Den ”legalistiska strömningen”, som förespråkade legala aktioner hellre än mobiliseringar, kunde inte formulera några motargument. Ett par dagar tidigare hade de inte kallat till strejk utan enbart till ett solidaritetsmöte.

Vid denna tid hade antalet fackföreningar växt avsevärt och därmed också federationens styrka. Några veckor senare lyckades den ”legalistiska strömningen” få strejken avslutad. Detta genom att använda faran för repression som argument. Men några godsägare vägrade att överhuvudtaget erkänna strejken och krävde nu att bönderna skulle arbeta igen den tid de inte lagt på godset. Vi lyckades dock få stöd i federationen för att strejken på dessa gods skulle fortsätta. I takt med att federationen växte numerärt, ökade också dess militans genom att folk blev mer och mer medvetna om sin styrka. De nya medlemmarna, speciellt bönderna från dalarna i Lares och Oqhobamba, var de mest kampvilliga.

Vår advokat, Estenio Pacheco, som förstod vad som höll på att hända, lade fram förslag på en ny inriktning. Han föreslog att vi inte längre skulle förhandla med godsägarna på det sätt som vi gjort tidigare. Vi skulle inte lägga fram begränsade, mer lätt accepterade, krav. I stället skulle vi försöka få igång strejker genom att lägga fram för godsägarna otänkbara och oacceptabla krav. Inför dessas vägran att acceptera kraven försvinner förhandlingar från dagordningen, och fackföreningen proklamerar strejk fram till att motståndaren ger med sig. När federationen blev allt starkare och fick mer än hundra föreningar som medlemmar deklarerade de nya föreningarna vid grundandet att de inte längre skulle arbeta för herrarna.

På så sätt framstod de som mer radikala än de äldre föreningarna vars framgångar nu uppfattades som obetydliga.

För att fullborda jordreformen i vårt område föreslog nu vår strömning att vi skulle presentera ett särskilt dokument med våra krav. Vi tänkte på följande sätt: med tanke på att vi nu organiserar ett stort antal fackföreningar, och att vi kan få slut på livegenskapen under godsägarna, låt oss planera att gemensamt köpa jorden! Jordägarna hade tack vare ”lagen om bergsland” betalat 10 cent per hektar, en lag för att uppmuntra uppodling. Det var dock inte godsägarna som odlade denna jord. Det var vi. Men trots detta föreslog dokumentet att vi skulle betala dem tio gånger mer, en sol per hektar. Om de inte gick med på detta skulle vi proklamera strejk. Detta antogs av federationen. Men ledaren för den ”legalistiska strömningen”, som var medlem i FDTC:s styrelse, gick tillsammans med sina juridiska rådgivare emot beslutet. De ville inte ens höra talas om vårt dokument. De erbjöd att deras juridiska rådgivare nu gratis skulle ta fram ett ”förnuftigt” dokument. Vi hade kommit överens om ett högt bidrag från varje förening för att bekosta propaganda som kunde förklara våra krav för stadsbefolkningen i landet. Vi använde dessa pengar för att skicka en delegation till Lima. Som ofta händer erbjöds delegationen olika fördelaktiga lösningar från myndigheternas sida, vilket bara ledde till att diskussionerna förlängdes.

Kampen för jord spreds till andra regioner i landet. Redan vid den tid när jag var tvungen att gömma mig och verka underjordiskt blev jag vald som sekreterare för jordreform i FDCC. Som sådan undertecknade jag ett dekret för jordreform skriven på det sätt som krävs av en lag. Denna text distribuerades som en pamflett i hela regionen och fungerade som en uppmaning till militant aktion. Perez Godoys* regering förstod att böndernas rörelse inte kunde stoppas och ställd inför den jordreform som spred sig i regionen la den fram sin egen ”Lag om Jordreform”. Den gällde enbart Lares och La Convención och såg naturligtvis till att försvara alla möjliga fördelar för godsägarna. Det gällde till exempel hur mycket land godsägarna skulle vara garanterade efter jordreformen och hur mycket de skulle få betalt. Efter att lagen antagits föll den i glömska och tillämpades generellt sett inte. På ett gods, Potrero, genomfördes den dock, detta på godsägarens begäran. Men bönderna var inte beredda att vänta utan deklarerade generalstrejk i väntan på att lagen skulle verkställas.

Efterord: Hugo Blancos kamp ur ett historiskt perspektiv

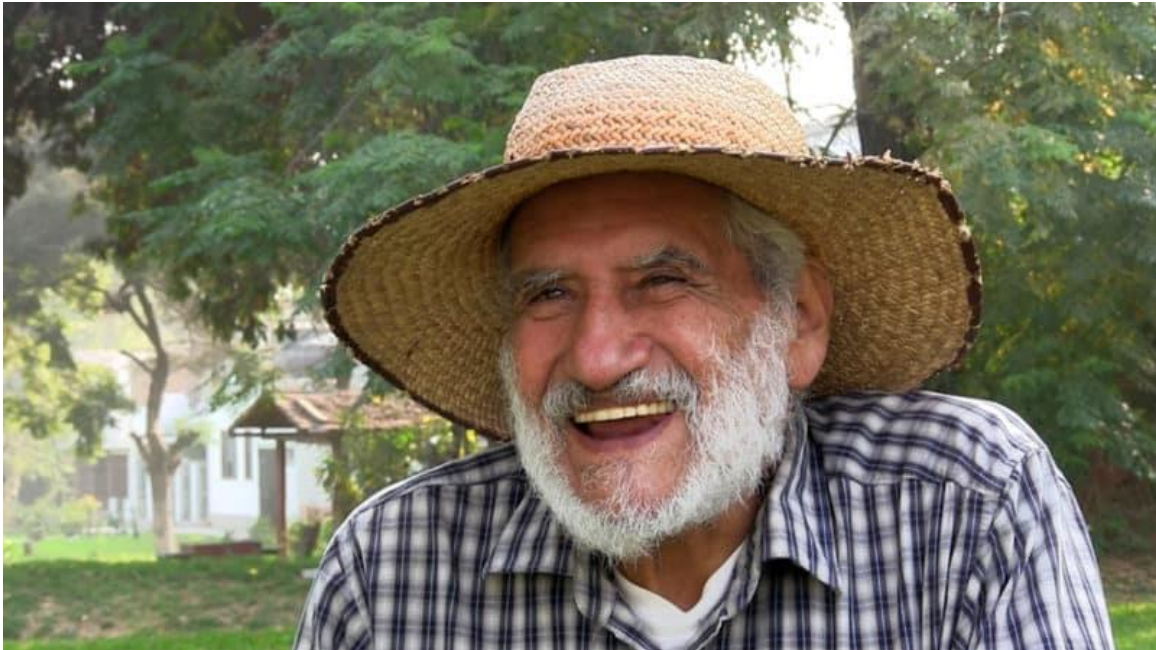
Den kamp som Hugo Blanco här beskriver rullade vidare och tog sig dramatiska uttryck. Vi ska här ge en skissartad beskrivning av denna och också peka på några viktiga specifika drag i Hugo Blancos syn på kampen. Det gäller hans syn på relationen mellan organisationen och den förtryckta klass som organisationen vill representera. Det gäller synen på klassmotståndaren och det gäller synen på de personer som befolkar den repressiva apparat (polis, armé, med mera) med vars hjälp klassförtrycket upprätthålls. Det är vår övertygelse att vi i vår kamp idag har mycket att lära oss av Hugos filosofi.

I takt med godsägarnas allt mer våldsamma uppträdande kom frågan om självförsvar att ställas på dagordningen. När bondeaktivister hotades till livet och också dödades beslöt Hugo och hans kamrater sig för att beväpning var nödvändigt. Enklare handeldvapen införskaffades och i försöken att avväpna poliser kom det också till eldstrider. Vid ett par tillfällen ledde detta till att skador och också dödsfall på båda sidor. Efter en tid övermannades bondegerillan, aktivisterna fängslades och åklagaren kom att yrka på dödsstraff för Hugo Blanco.

---

* Ricardo Pérez Godoy, general i peruanska armén, ledde den militärjunta som störtade Manuel Prados regering. Godoy regerade mellan 18 juli 1962 och 2 mars 1963.

Hugo menade att denna ”gerilla” skiljde sig från många av de gerillarörelser som kom att bildas i Latinamerika under 60- och 70-talet. Vår gerilla, menade Hugo, var enbart bonderörelsens väpnade gren, med syfte att förhindra våld mot de kämpande bönderna. Den var inte bildad av ett parti som talade om för bönderna vad de skulle göra, vilket han exemplifierar. I ett fall när man intar en fientlig godsägares ägor föreslår Hugo att man ska gå in i herrgården och ta användbar materiell. Bönderna motsätter sig det och menar att man då kommer att bli anklagade för att vara tjuvar. Hugo argumenterar emot och menar att den klasskamp som nu rasar kräver dessa åtgärder. Men Hugo böjer sig för böndernas beslut. Den väpnade gruppen är böndernas verktyg. Det är dom som bestämmer.

Hans attityd gentemot de enskilda poliserna och soldaterna är också präglad av klokhet, klassolidaritet och humanism. Dessa rekryteras, påpekar Hugo, från samhällets fattiga klasser. De behandlas illa av sina överordnade och revolutionärernas attityd bör vara präglad av klassolidaritet med dem. Poliserna som sårats i strid tas om hand, får vård och uppmanas sluta slåss på sina privilegierade officerars och godsägarnas sida. När Hugo blir fängslad och hålls fången fram till 1969 tvingas myndigheterna flera gånger byta ut hans fångvaktare eftersom Hugo vinner deras sympati. Flera poliser och vaktare arresteras på grund av att Hugo vunnit över dem. När rättegången hålls mot honom deltar fångvaktare i sympatyttringar.

Även hans attityd till personer ur den härskande klassen präglades av klokhet och förmåga att agera utan låsningar i konkreta situationer. Han berättar i boken om hur en grupp bönder kom till honom och bad om råd om hur de skulle ställa sig till en godsägares erbjudande om att de skulle få köpa loss sin jord mot att han fick behålla en del. Hugo tittade på förslaget och fann det helt okej. Han uppmanade bönderna att bilda en jordreformskommitté och välja godsägaren som ordförande. I ett annat fall var det en hel grupp jordägare som stödde jordreformspolitiken, och som av andra godsägare kom att ses som förrädare. Han berättar också om en ingenjör som försåg bönderna med sprängmedel och utbildning i sprängteknik så att de kunde försvara sig mot ett väntat angrepp. Denna öppenhet mot personer från ”andra sidan” som erbjöd hjälp ledde dock aldrig till kompromisser i själva klasskampen. Vi kan se nedan hur han vägrar att bli en del av Velascoregimens jordreformsprojekt eftersom den var en del i en politik för att modernisera kapitalismen.

Sendero Luminoso

En organisation som framträdde under 80-talet och som står för en helt annan filosofi är Sendero Luminoso. ("Sendero Luminoso" betyder "Den Månbelysta Stigen" och var egentligen namnet på den tidskrift som Perus Kommunistiska Parti gav ut). Sendero Luminoso menade sig också representera de fattiga bondemassorna, men i deras fall handlade det om partiets diktatur, inte bara gentemot klassmotståndarna utan också över bondemassorna och mot alla aktivister som inte underordnade sig organisationen. Hugo ger i sin bok exempel på hur Sendero Luminosa dödat arbetarrepresentanter och vänsteraktivister som inte lytt organisationens order eller valt en annan strategi än den väpnade kampen. Man dödar enskilda polismän bara för att de är poliser. Sendero Luminoso kunde döda en progressiv borgmästare för att man var för att döda alla myndighetspersoner. Hugo menar att det visserligen fanns speciellt unga människor som ärligt ville främja böndernas sak och som anslöt sig till Sendero Luminoso, men att man till slut hamnar i en verksamhet som Hugo inte längre vill kalla något annat än kontrarevolutionär. En politik av förtryck mot alla andra vänsterorganisationer och en politik som på inget sätt tjänar de utsugna klasserna. Sendero Luminoso utfärdade en dödsdom gentemot Hugo Blanco.

Hugo var också kritisk mot den andra stora gerillarörelsen som framträdde på 80-talet; MRTA (Movimiento Revolucionario Tupac Amaru). Han menade att MRTA visserligen inte bekämpade folkliga organisationer på det sätt som Sendero gjorde, tvärtom såg MRTA dem som allierade. Men Hugo menad att MRTA trots det handlade som en "superman" genom att man såg sig själva som massornas räddare som genom modiga aktioner skulle befria

massorna. Hugo förkastar tanken på superhjältar. Enligt honom är de enda som kan befria folket självt.

Sympatyttringarna för Hugo, både i Peru och internationellt, förhindrade den planerade dödsdomen, och han dömdes till 25 års fängelse. När en vänsternationalistisk militärkupp ledd av general Velasco tog makten 1968 erbjöds Hugo frihet och att delta i den jordreform som regimen ville genomföra. Hugo erkände att militärregimen genomförde flera progressiva förändringar, men menade att det handlade om en borgerlig regim och att reformerna genomfördes över huvudet på bönderna och att deras syfte var att skapa en mer modern kapitalism med en bondeklass som säljer och köper i en marknadsekonomi. De institutioner som tillsattes var också, enligt Hugo, byråkratiska och inte demokratiskt förankrade bland bönderna. Han ville inte bli en kugge i en sådan byråkrati.

Regimen tvingades i alla fall frige honom. Han utvisades senare och bosatte sig i Chile. När Pinochets kupp störtade Allendes vänsterregim i blod tillhörde Hugo en av dem som räddades av den svenska ambassadören Harald Edelstam och Hugo Blanco kom därför att tillbringa flera år i Sverige. Han återvände senare till Peru och deltog i olika socialistiska partiprojekt och blev också vald till parlamentet. Efter en tid i Mexiko bor han åter i Peru, arbetar som bonde och är aktivist i kampen för ekosocialism. Han är dessutom redaktör för *Lucha Indigena* (Urfolkskamp) och deltar i bondefederationen CCP.

Lästips

Hugo Blanco på svenska

Denna läsvärda bok kom ut i svensk översättning 1974. Den finns på marxistarkivet: [Jord eller död](#).

Se även debattinlägget om den revolutionära strategin för Latinamerika (tillsammans med Peter Camejo, Joseph Hansen m fl): [Argentina och Bolivia - ett bokslut](#).

Om gerillarörelser mer allmänt

James Petras, [Gerillarörelser i Latinamerika](#).